

N:o 10.

Redaktör och utgifvare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 15 Maj 1894.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

14. Arg.

Anna Pettersson-Norrie.

Den stora framgång Saint-Saëns »Fryne» rönt vid premiären på Opéra Comique för ett år sedan omtalade vi då jemte handlingens innehåll. Parisarne voro så förtjusta, att minst hälften af musiknumren måste omtagas, och den sköna Sibyl Sanderson firade med titelrollen en stor triumf. Denna operas framgång gaf vår operastyrelse anledning att genast uppsätta Saint-Saëns nya verk på listan öfver denna säongs nyheter. Men hvar skulle man finna en lämplig, riktigt raffinerad Fryne, denna personnage, som mera tillhör den glada operettens lätta sfer än den komiska operans; denna Fryne, hvilken fick stå modell för Apelles och Praxiteles till själfva Afrodite och som genom sina behag tvång själfva de domare, hvilka dömdo henne till döden för religionsbrott, att frikänna henne såsom en Afrodites prestinna?

Och dertill fordrades en Fryne, som med dessa yttre egenskaper, förenade med dramatisk förmåga, äfven kunde fylla sångartistens uppgift att tolka tonsättarens ingalunda lätta musik? Här behöfdes en bepröfvad talang, som var väl hemmastadd på scenen. Operastyrelsen stannade ej länge i valet och kvalet. Den erinrade sig, att Fryne haft ett par lika beundrade och bedårande landsman-

innor som hon själf i den sköna Helena och den sköna Galatea, och att dessa båda välbekanta skönheter hafva blifvit förträffligt representerade här af en operettdiva, som man med hänseende till hennes talang och popularitet skulle kunna kalla »nordens Judic», det kunde ej vara obekant för operans styresmän. Fryne var således funnen och den ofvan nämnda divan, fru Anna Pettersson-Norrie, fick nu i Berlin, der hon uppehöll sig för sceniska studier, anbud af operadirektionen att öfvertaga titelrollen i Saint Saëns nya opera,

för hvilket å hennes sida ej fanns något hinder. Operan har i dessa dagar, som man vet, gått öfver scenen, och detta fru Norries första uppträdande på landets första scen har åtföljts af en framgång, som vunnit allmänt erkännande. Vi ha då en god anledning att i sammanhang med denna premiär och hennes kreerande här af titelrollen i »Fryne» meddela hennes bild och dertill foga en skiss öfver hennes hittills varande sceniska verksamhet.

Anna Pettersson-Norrie är född i början af 1860-talet. Hennes sångundervisning började med några timmars lektioner för operasångaren Lundquist, hvarefter hon vann inträde i Musikaliska akademien och der hade professor Günther till sånglärare. Hon har äfven tagit undervisning af hr Fritz Arlberg och under de sista sex å åtta åren af fröken Signe Hebbe, en undervisning som naturligtvis äfven sträckte sig till plastik och scenisk konst med rolinöfning. Hennes första debut på tiljan var år 1882 å Nya teatern som Antoinette i »Gnist», en rol som instuderades för hr Hillberg i dennes elevskola, derpå framställde hon Lars Hjortsberg som garçon bleu i »En repetition af Tillfället gör tjuften». Vår teaterreferent yttrade då, »att den unga debutanten fröken Anna Pettersson i denna rol spelade så friskt och okonstladt,

Anna Pettersson-Norrie.

att hon med rätta inger goda förhoppningar». Från och med 1883 började hennes större verksamhet på operettens område först i »Infantinnans dockor», sedan i »Bellevilles mö», deri hon såsom *Virginie* alternerade med Vendela Andersson; i »Godnatt herr Pantalon» prisas hennes välljudande röst och i »Alphyddan» omtalas hon såsom en förtjusande *Belli*. Samma år uppträdde hon äfven i »Stella» och »Kärlekens försåt» m. fl. Efter två års verksamhet vid Nya teatern flyttade hon öfver till Södra teatern, der hon gjorde sig mycket bemärkt och omtyckt som *Denise* i »Lilla Helgonet» och furstinnan *Machinskoff* i »Kosackflickan». Södra teaterns personal hade den tiden Djurgårdsteatern till sommarresidens, och der finna vi Anna Pettersson uppträda som *Bibletto* i »Tjufskyttarne» och i »Gasparone». På hösten 1885 företog fröken Pettersson en studieresa till utlandet, förnämligast under denna uppehållande sig i Paris, och fortsatte följande året tjänstgöringen vid Södra teatern först såsom *Tebomma*, sedan uppträdande här och på Djurgårdsteatern som *Irma* i »Stora Mogul». Under vårterminen 1887 spelade hon bland annat *Josephine* i operetten »Josephine och hennes systrar». Sommaren samma år sjöng hon första gången i Köpenhamn »Lilla Helgonet» på Dagmar-teatern och öfvertog sedan jemte hrr Kloed och Gründer direktörskapet öfver Vasateatern hösten 1887, hvilket de der efter innehade i två år. Den 3 okt. gafs här första representationen, »Amor gengångare», med fröken Pettersson som *prins Carlo*. Andra hennes roller detta år voro *Storhertiginnan* och *Pueblo* i »Don Cäsar».

Året 1888 framträdde fröken Pettersson först på Vasateatern i en af sina glansroller, *Thérèse* i »Kolhandlarne», och sjöng der under året af nya partier *Gilda* i »Viceamiralen», *Gabrielle* i »Pariserlif», *Tsing Tsing* i »Den nye Mikadon». Tillsammans med hr Kloed, paret Gründer och hr Hagman gjordes denna sommar gästbesök i Köpenhamn, der fröken Pettersson bland annat sjöng den sköna Helena och då, om vi rätt minnas, i »Politiken» bedömdes såsom »den bästa operettsångerska man sett i Köpenhamn sedan Judic». Gästspelets ekonomiska resultat var mindre godt, hvarför sällskapet försökte sig med att ge operetter och konserter i Skåne, uppträdde derefter på Tivoliteatern i Köpenhamn och sedan på Kristiania Tivoliscen. Följande år återfinna vi vår diva på Vasateatern, nu bland annat som *Bocaccio*, *Anna Stina* i »Riddar Blåskägg», *Wladimir* i »Fatinitza». Efter en af teaterns personal företagen landsortsturné sjöng hon sedan på samma teater i »Kolhandlarne» samt Offenbachs »Fritz och Lisa» och gästade på sommaren Norge med Lindberg-

ska sällskapet, der hon i Kristiania och Bergen lät höra sig i »Sköna Helena», »Finiche» och »Pariserlif». I slutet af året såg man henne åter på Vasateatern som *Belle Lurette* i »Vackra tvätterskan» och *hertig de Partenay* i »Lilla hertigen» samt följande år som *Lazarillo* i Behrens' »Prinsessa för en dag». I oktober detta år sjöng hon i Köpenhamn *Niniche* på Folketeatret, der hon äfven uppträdde på följande åren i »Den sköna Helena», »Pariserlif», »Kolhandlarne» och »Orfeus i underjorden». År 1891 företog hon en resa till London och studerade sång för madame Trebelli, som mycket lofordade sin elev. Hon lät der höra sig på en konsert, som gafs af den ansedda ryska sångerskan Marie de Lila. Efter hemkomsten gästade hon som *Niniche* i Göteborg. I slutet af det året, 1891, blefvo både Stockholm och Köpenhamn öfverraskade af underrättelsen, att deras högt uppburna operettbjeltinna Anna Pettersson den 12 nov. ingått äktenskap med en kand. phil. Norrie, ett namn som nu fick bifogas det kända divanamnet. Strax efter bröllopet i Köpenhamn företogs en tur till Finland med gästspel i Helsingfors och Viborg. På Vasateatern sjöng fru Pettersson-Norrie 1892 i maj och på hösten såsom gäst (i »Kolhandlarne», »Sköna Helena», »Pariserlif», »Lilla Helgonet») samt på våren följande år (i »Den sköna Galatea», »Bocaccio», »Storhertiginnan», »Kolhandlarne»). Förut hade hon deltagit i den s. k. Svenska operaturnen med hr och fru Linden samt Ad. Lind med direktör Fexer som ackompanjatur och dirigent. Om hösten detta år firade fru Pettersson-Norrie på Kasino-teatern i Köpenhamn triumfer i »Madame Angots dotter», »Storhertiginnan», »Den sköna Galatea» och har äfven i år på samma teater uppträdt i sistnämnda operett, hvarefter hon begaf sig till Hamburg.

Fru Pettersson-Norries korta gästande i Hamburg hafva vi nyss omnämnt. En af henne tillämnad operettturné i Tyskland kunde ej af brist på lämpliga deltagare förverkligas. Hon reste därför till Berlin för öfvande af sång- och rolstudier och anlände hit lagom till att illustrera publicistfesten på Djurgården.

Framgången på operascenen som Fryne kan väl förklaras. Af operettdivans stundom litet själfsväldiga och fria manér har icke en gång hetären Fryne smittats. Afroditebehaget hos den grekiska skönheten framlyser hos fru Norrie i en förtjusande apparition och en klassisk måttfullhet i spelet. Rösten, i sig själf behaglig, förefaller på denna scen ej synnerligen stark, men om hon får tillfälle att mera vänja sig vid operans scen och orkester samt att låta höra sig äfven i andra partier torde vi komma till erfarenhet af att den nog räcker till, och dess utbild-

ning är tillräckligt fullkomnad att svara emot operans fordringar. Fru Norrie har erhållit anbud att fortsätta gästspelet i flera roller, och en sådan som t. ex. *Betlis* i »Alphyddan», hvilken hon förut sjungit, bör snart kunna af henne återgifvas, helst denna lilla opera, såsom nyss gifven här, bör när som helst kunna uppföras. Det är äfven fråga om engagement vid operan för nästa säsong, och något sådant på annat håll lär för närvarande ej vara ifrågasatt. Om vår opera skulle för nästa spelår behöfva ökade artistkrafter speciellt för den komiska operan, hvarom det talats, vore en så intelligent, talangfull och rutinerad sångerska och skådespelerska som fru Pettersson-Norrie en god ackvisition för densamma, en förmåga tillika, som redan i hög grad vunnit publikens sympatier.

Ludvig van Beethovens föräldrahem och barndom.

(Forts.)

Johann van Beethovens barn fingo ej någon klemig uppföstran; fadern var ganska sträng emot dem. Vid den gamle kapellmästarens död (1773) var Johann ende arfvingen och fann då i faderns böcker många utestående fordringar af bönder, som lånat pengar eller fått vin på kredit utan någon skuldförbindelse, hvarigenom Johann ansåg sig ha blifvit mycket lidande. Efter tillförlitlig uppgift räckte ej faderns kvarlåtenskap så länge. Det ena efter det andra, till och med det stora porträttet af fadern, fick vandra ur boet till klädstånden.

Hoftenoristen Johann van Beethoven skötte emellertid sin befattning punktligt och gaf lektioner i pianospel och sång åt adelns söner och döttrar, äfvensom i ansedda borgarfamiljer. Han hade ofta mer att göra än han kunde hinna med, fick ofta presenter af personer, som voro honom bevägna, så att han hade goda inkomster. Gesandterna hade tillåtit sina hofmästare att skicka honom vin; när sådant tröt honom behöfde han endast säga till, så fick han stora kärl med vin hemskickade. Men Beethoven gjorde beskedligt bruk af denna tillåtelse.

Fru Beethoven var en förträfflig kvinna, som fint och behagligt kunde umgås med hög och låg; också var hon mycket afhållen och aktad. Hon var också huslig och välgörande. Hvarje år på Magdalenadagen firades hennes födelse- och namnsdag på ståtligt vis med musik och kalaserande. Herr Lux, en berömd hofskådespelare, brukade ofta vid dessa fester sjunga sånger, dem han själf diktat och äfven komponerat.

Under julen, när kurfursten som erkebiskop från kl. 11 till 12 i hof-

kapellet förrättade det heliga mess-offret, så skulle musiker och sångerskor göra sitt allra bästa. Då uppträdde hela hofadeln med tjenare i stor gala, lifgarderna stodo på båda sidor i parad, hela regementet från Koblenzporten ända till slottskapellet. Efter första evangeliet, sedan halfva messan gått och efter sista evangeliet gäfvos de tre gånger eld och kanonerna på vallarne smälde derefter. På den tiden var det ofta kallt; när nu efter högtidligheten Beethoven med de sina kom hem, stektes det färsk korf, enligt gammalt bruk, och derjemte hade man i ordning varmt vin, punsch och kaffe. Så firades den dagen.

Herr Johann van Beethoven var i regeln en allvarsam man; när han var vid godt lynne och då husvärdens lilla dotter Cecilia var hos honom kunde han dock ofta vara mycket skämtsam. Hade han fått sitt månatliga arvode eller pengar för lektioner, då kunde han vara rätt munter, skakade pengarna i knät på sin fru och sade: »Se så, min gumma, hushålla nu med det här». Och så bjöd hon honom till belöning en flaska vin. Sonen till vinskänken Vogelsang erinrade sig ofta »den gamle musikern Johann van Beethoven», som under varma dagar ofta kom till vinkrogn och tömde en flaska vin, drickande det omvexlande med vatten.

Herr Beethovens tre gossar voro mycket måna om föräldrarnes anseende. När deras pappa någon gång var bortbjuden, som ej inträffade så ofta, och då druckit litet för mycket, hvarom sönerna fått kunskap, så infunno sig alla tre gossarna och sökte på finaste sätt, så att det ej skulle väcka uppteende, ledsaga honom hem. De behandlade »lilla pappa» vänligt och han följde dem godvilligt, munter och lustig.

Pojkstrek kunde gossarna också hitta på, och Ludvig gjorde vid sådana tillfällen många krumbugter. Ett sådant streck var följande. Fru Fischer hade länge undrat öfver att äggen, som hennes höns lade, blefvo så få. En gång ertappade hon Ludvig i höns huset, då han föregaf att han sökte efter sin brors näsduk. Min mor sade då: »Nu ser jag hvarför jag får så litet med ägg!» Ludvig svarade: »Åh, kära fru Fischer, hönsen förlägga ofta sina ägg, men när ni se'n träffar på dem, blir ni så mycket gladare. Det fins också räfvar, säges det, som taga ägg.» Fru Fischer sade: »Jag tror att du är också en af de sluga räfvarne; hvad skall det väl bli af dig en gång?» Ludvig svarade: »Ack ja, det vete himlen; men efter hvad ni säger är jag till dato en notslukare». »Ja, en äggslukare också!» menade fru Fischer. Ludvig sprang sin väg skrattande och fru Fischer måste skratta med och låta udda vara jemnt. Om sin elementarskola och den

gamle läraren Huppert har Ludvig talat och dervid skrattat, särdeles åt den s. k. aktionen, då två musici spelade violin och bas och herr magister Huppert dertill med kraft och ifver sjöng en latinsk sång. Efter faderns påstående hade Ludvig för öfrigt ej lärt mycket i skolan; därför hade fadern tidigt hållit honom strängt och fört honom till klaveret, der han under tårar måste stå på en pall och spela.

Då Ludvig genom sin far erhållit god handledning och snart kände sig hemma i noter och klaverspel, fick han lust att äfven lära sig spela orgel. Han gick då på försök till franciskanklostret, till herr broder Willibald, som var en god musiker. Denne tog honom vänligt an och bragte honom derhän, att han kunde begagna honom som sitt biträde. Ludvig kunde ej förstå hur broder Willibald, som var en så förträfflig musikmästare, kunde ha stängt in sig i detta kloster.

Då Ludvig blef djerfvarare på orgeln ville han gerna spela på en större orgel och begaf sig därför till minoritklostret, der han, då ungefär en 12, 13 års gosse, kunde slå sig ned och spela i messan klockan sex på morgonen. Der var en god organist, en pater Hanzmann. När Beethovens hade konsert hemma var pater Hanzmann alltid med. Ludvig kunde emellertid ej fördraga honom och sade till Cecilia: »Den der munken är då jemt här! Han kunde gerna stanna i klostret och bedja sitt breviarium!»

Ludvig erhöi också dagligen lektioner på violin. En gång spelade han åter igen efter sitt sinne utan noter, då kom hans far in och sade: »Hvad gnider du nu fram för dumheter huller om buller? Du vet att jag inte tål det der; spela efter noter, annars tjenar det inte mycket till. Men ur ditt eget hufvud, det duger inte för dig; hugg ordentligt i efter noterna, det är angelägnare.» När hans far fick besök och Ludvig kom in under tiden, så slog han vanligen sina lofvar kring klaveret och spelade då och då med högra handen. Fadern brukade då säga: »Hvad krasar du nu igen, gå din väg!» Då hans far i fråga om musik ej hade mera att lära honom och äfven tyckte sig finna talang för komposition hos honom, vände han sig först till en bedagad mästare Santerini (sannolikt menas här van der Eden), dock ansåg han sedan honom ej vara rätt mannen och önskade göra ombyte. Då skaffade honom hans gode vän, teaterdirektör Grossmann i Bonn, en komponist vid namn Pfeifer, son af en predikant från Sachsen. Han kallade sig musikdirektör, en ung vacker man, och fick logis och kost hos Beethovens. Då han någon tid undervisat Ludvig, sade han till fadern, att han fann Ludvig ha godt begrepp och ville därför också göra sitt bästa med honom. Lud-

vig har sedan ofta sagt, att Pfeifer varit hans förnämste lärare, som han hade allt att tacka för.

Cecilia träffade en gång tillsammans med Pfeifer hos Beethovens; Johann v. Beethoven berättade hur han förgäfvos sökt öfvertala henne att blifva sångerska. Han hade en gång hört henne sjunga för sig sjelf, och då han tyckte sig finna en stor röst hos henne, erbjöd han sig att utbilda henne till sångerska utan att begära något derför. Hon lärde snart till hans belägenhet att sjunga efter noter och spela klaver dertill, men sångerska ville hon ej blifva. Pfeifer sade: »Ni gör orätt deri, följ mitt goda råd, jag ger er gratis lektioner i sång och på klaver; när jag så har gjort er till en utmärkt sångerska blir ni min fru och jag tager er med till Sachsen.» Men Cecilia var obeveklig. Beethovens tillstyrkan hjälpte inte; dock lofvade hon honom slutligen, att när han hade främmande, skulle hon sjunga om han så ville.

Musikdirektör Pfeifer hade ett konstigt lynne. Han gick ofta halfva natten i tjocka stöflar, som då voro på modet, upp och ned i rummet, kanske tänkande på musik. Mäster Fischer, som sof i rummet under hans, lät säga honom, att han måste taga af sig stöflarna för att icke störa andra i deras sömn. Pfeifer drog af sig den ena stöfveln, men lät den andra sitta på. Fischer brydde sig ej om vidare tillsägelse.

När Ludvig van Beethoven, herr Rovantini och Pfeifer spelade tillsammans (klaver, violin och flöjt), det var en så skön musik, att folket stannade utanför på gatan och menade, att sådana kunde man lyssna till både dag och natt. Direktör Pfeifer blåste annars sällan flöjt, icke utan att man enträget måste bedja honom derom. »Ack, den flöjten», sade han, »det instrumentet intresserar mig ej mycket; med det blåser man ut sin goda luft för andra, och det tycker jag ej om».

En gång blef Pfeifer sjuk och vårdades då ömt af Beethovens, emedan de höllo mycket af honom. Det förtjenade han ock, ty han var en god människa, om hvilken man ej hade något ondt att säga. Slutligen tog Pfeifer afsked af hela huset, af hvar och en särskildt. Herr och fru Beethoven sade honom sitt största tack; de måste gifva honom, näst Gud, den största äran för Ludvigs framsteg.

Ludvig kom snart så långt, att han på sitt 12:e år redan uppträdde som komponist och på det 15:e utnämndes till organist. Han hade ock vid ett tillfälle beslutit att med sin mor och den i Rotterdam boende systemen till den »präktige och skicklige» kusin Rovantini resa till Holland och ge en konsert, der de trodde sig skola förtjena mycket pengar. Resan kom till stånd, men när de kommo åter sade Ludvig: »Holländarne äro ena gni-

dare, Holland skall jag aldrig mer besöka».

Klädedräkten (hofmusiker i gala) var: sjögrön frack, gröna kortbyxor med spännen, svarta eller hvita sidenstrumpor, skor med svarta rosetter, hvit blommig sidenväst med ficklock, västen kantad med guldsnören, hvit kravatt, friserade lockar med hårpiska, klackhatt under venstra armen och värja med silfverkoppel vid venstra sidan.

Annars var Ludvig ofta vårdslös i sin klädsel, så att Cecilia allt som oftast sade till honom: »Hvad du nu ser smutsig ut igen! Du skulle hålla dig mera proper.» Då svarade han: »Hvad betyder det? När jag en gång blir en stor herre, så skall ingen vidare märka det på mig.» Herr Ludvig van Beethoven hade fordom följande utseende: kort och satt växt, breda axlar, kort hals, stort hufvud, rund näsa, mörk ansigtsfärg; han gick alltid litet framåtböjd.

Kurfursten måste ett fjerdedels år residera i Münster, då hade musikererna ledighet. Under den tiden gingo Beethoven, fader och son, jemte herr Rovantini mest på besök hos musikaliskare, som inbjudit dem. Men det gjorde de ej för pengar, ty det stred emot herr Beethovens karakter, utan till ömsesidig förnöjelse. Under tiden gick Cecilia ofta till fru Beethoven, för hvilken det var rätt välkommet att få litet lugn. Under arbetet med sömnad och stickning kunde hon då berätta om sina resor och äfventyr hon råkat ut för. Som flicka hade hon rest mycket med förnäma familjer, hade sett och upplefvat mycket, så att hon väl förstod att gifva ungt folk goda råd.

En gång hade herrarne efter en sådan ferieresa i trakten återkommit till Bonn, då der en skriftlig inbjudan mötte dem från herr Monizar i Niedercassel; der stannade de i 14 dagar och träffade der många officerare från Bonnregementet. Herr von Monizar var stor musikkännare, han besökte ofta Beethovens och hade sin glädje af Ludvigs talang; han förutspådde hans storhet.

Man kan just icke annars säga, att Ludvig satte mycket värde på kamrater och sällskap. Sina lyckligaste stunder hade han när han var fri från allt sällskap, när familjen var borta och han fick vara ensam. Ofta låg han om morgnarna i fönstret i sitt soffrum åt gården med hufvudet i händerna och såg helt allvarsam ut, stirrande på en och samma fläck. När man talade till honom fick man ej något svar. Stort nöje hade Ludvig af den sköna utsigten öfver Rhen och åt Siebengebirge, som man hade från husets vind. Beethovens älskade Rhen.

När fader Beethoven om söndagsaftnarne besökte familjen Fischer, så hade han mycket att berätta och kunde då säga: »Min son Ludvig, han är nu

min enda glädje, han förkofrar sig så i musik, att han betraktas af alla med beundran. Min Ludvig, min Ludvig, jag inser att han skall blifva en stor man här i världen. Ni, som nu sitta här och kunna få upplefva det, sanna mina ord!»

I Bonn fanns en person vid namn Stomm, som hade komponerat musik och var tokig. Man såg honom ofta gå omkring med en taktpinne och en rulle noter utan att säga ett ord. När han någon gång helt oväntadt kom in i Fischer'ska huset, slog han med taktpinnen mot bordet och pekade uppåt Beethovens boning, takt slog han, men var annars stum som en fisk. Ludvig skrattade ofta deråt och sade: »Der kan man se hur det går med musici; den här har blifvit tokig genom musik, jag undrar hur det skall gå med oss sjelfva en gång?» Många andra musiker voro afundsjuka på Ludvigs far för sonens skull; de voro illasinnade mot denne och en gång hos en hoflakej, der hofmusiker kommo tillsammans, spelade de Ludvig ett fult spratt med maten. Från annat håll berättas, att man till och med skurit gossen öfver handen för att göra honom oduglig att spela.

Då Ludvig tidigt blef berömd för sina kompositioner, besökte många främmande musikvänner hans hem. Många ville höra honom spela en liten konsert, och då samlade fadern ihop musiker och föranstaltade en sådan i sitt rum. Mäster Fischer fann sig dock till slut besvärad af den myckna musiken, och då han bakade om natten och måste sofva om dagen samt blef störd i sin sömn af det eviga musicerandet, sade han en dag till herr Beethoven: »Det gör mig ondt att säga det, men ni måste se er om efter en annan bostad». Men bortflyttningen räckte ej länge; Johann öfvertalade Fischer att låta honom flytta tillbaka; han kunde ej få några bra rum: han ville musicera i rummen åt gården. Beethovens flyttade tillbaka. Men Cecilia berättade ofta hur stor glädje hon haft af Beethovens musik och hur ledsen hon varit, när det blef så tyst efter bortflyttningen. År 1784 var den stora Rhenöfversvämningen. När vattnet då steg upp till andra våningen, måste Beethovens med barnen praktisera sig ned på en stege, hvarefter musikern Philippart tog familjen till sig. Johann van Beethoven var dock så fästad vid Fischer'ska huset, att han tre gånger kom tillbaka dit igen efter att ha flyttat derifrån. Orsaken till sista bortflyttningen var ett förestående krig med fransmännen, när man trodde att kurfursten skulle förlora sitt land, då Beethoven ansåg sig blifva utan anställning och derför i tid måste inskränka sig. Det året dog fru Beethoven. Johann van Beethoven afled 1792 i en ålder af 52 år. Vid samma tid lemnade kurfursten Max Franz

Bonn och begaf sig till Münster i Westfalen; en sorglig tidpunkt inträdde då för Bonn. Många hus stodo tomma. Alla adliga familjer drogo bort. Nu skingrades ock Beethovens söner. Kurfursten Max gaf grefve von Waldstein i uppdrag att sända herr Ludvig van Beethoven till Wien, der han hos Joseph Haydu skulle fullkomna sig i komposition. Bonn och Rhen återsåg Beethoven aldrig.

Följetong.

En originel sångare.

Den berömda sångaren Garat föddes den 25 april 1764 i Ustariz uti södra Frankrike. Han dog den 1 mars 1823. Garat gick långt i originalet; han hade en ädel karakter, men för dem, som ej närmare kände honom, var han en outhärdlig gäck, som tillika om sitt eget värde hyste ett öfverdrifvet begrepp. Många värderade honom för hans hat mot Napoleon och ville deri finna hans trohet mot den olycklige greffen af Artois, hvars sekreterare han fordom varit. Men Garat hatade kejsaren, emedan denne icke kunde lida honom. Men hvarföre visade kejsaren sådan motvilja för Garat, då så många andra utmärkta konstnärer åtnjutit hans ynnest? Garat klädde sig alltför besynnerligt och det tålde kejsaren icke. Man vet att Murat behöfde alla sina lysande egenskaper, alla sina bragder för att förmå den lille mannen i den enkla öfverrocken till att förlåta honom den guldbroderade dräkten, de röda stöflorna och plymbaretten, hvarmed han på slagfältet och vid tuilerieparaden var utstyrd. Garat hade inga förtjenster af denna art att lägga i vägskålen, och derför fann han ingen nåd för kejsarens ögon.

»Han är en karrikatur, en pajazzo, denne Garat», yttrade kejsaren en afton, då man beklagade, att den beundransvärde sångaren ej illustrerade soaréerna i St Cloud. »Jag kan icke se honom utan att frestas till att bli ond. En man, som icke ser ut som en menniska, och roar hela Paris genom sin löjlige utstyrsel — han må sjunga så bra han vill, men jag har ögonen för nära intill öronen. Skulle jag en gång förlora synen, så må han kanske sjunga hos mig.»

Det intryck man gjorde på kejsarens blick, var alltid högst lifligt; lycklig den, som genast i början behagade honom. En afton var han i Feydeau-teatern, der man gaf »De gifta munnerna som ungarlar», en vacker operett af Berton, i hvilken Martin och Elleviou uppträdde i sin glans och genom sin härliga sång hänförde publiken till det lifligaste bifall. Napoleon

hörde icke på, utan vände sig från scenen för att samtala i sin loge. Sedan ridån fallit, nalkades honom mr Remusat, för att fråga honom om pje-sen haft den lyckan att behaga honom.

— Den är dum. Hur var det med de båda tjocka husarerna jag såg? Hvilka spelade dem?

— Elleviou och Martin, Sire!

— Godt, så säg dem, att om jag hade husarofficerare som liknade dem, skulle jag afskeda dem på stället.

Hade Martin och Elleviou uppträdt i civil dräkt, så hade måhända både sångarne, poeten och komponisten funnit nåd för imperatorn; ty det var onekligt att dolmanen icke ville kläda de temligen korpulenta sångarne. Och på sådana omständigheter beror ofta ganska mycket.

Sålunda råkade äfven Garat att miss-haga Napoleon och kallades aldrig till hofvet. En enda gång hörde man honom hos kejsarinnan; men Josephine, som kände sin gemäls antipati, lät aldrig mera kalla honom till Malmaison. För att trösta sig häröfver, underhöll Garat angenäma minnen, hvilka, så länge han lefde, ej lemnade honom. Han hade helt ung kommit till Paris, för att egna sig åt vetenskaperna; men hans passionerade konstvärk afledde honom snart derifrån. Lagfarenhetens mästare ásidossattes, och Gluck och Piccini, hvars tvist på den tiden upprörde hela konstverlden, blefvo hans hjeltar. Att springa omkring i salon gerna och för Gluckisterna sjunga Piccini, för Piccinisterna Gluck, samt derjemte väcka uppmärksamhet genom sin dräkt och sin sydlandska liflighet, detta var hans lefnadssätt, oakadt hans förtörnade faders protester. Denne hade i sina bref bedt, förmanat, hotat honom; slutligen kom en skrifvelse af det torra innehåll, att numera allt vore förbi mellan den olydige och lättsinnige sonen samt den man, som han endast tycktes anse för sin bankir, och att han ej mera borde räkna på något understöd. Detta var ett hårdt slag, men Garat krossades ej deraf. Han hoppades att åter upptagas till nåder, sedan hans talang förskaffat honom en ställning. Han skref till sin fader ett vörtnadsfullt bref och gick till en vän för att låna penningar.

Emellertid måste han ha något att lefva af; han sökte och fann. Garat var känd i de första salongerna; hans härliga stämma, hans musikaliska instinkt, som numera redan vunnit utbildning, smaken och värmen i hans uttryck skattades högt af alla, som egde sinne för skön konst. Grefven af Artois hade några gånger hört honom i en elegant fruntimmerskrets; tillika berättade man fursten med hvilken stränghet fadern behandlat sin son. Rörd häraf kallade han honom till sig och utnämnde honom till sin sekreterare. Nu tycktes Garats lycka vara gjord: drottningen sjelf visade honom

den äran att musicera tillsammans med honom; men detta oskyldiga nöje bidrog framdeles till den olyckliga furstinnans förderf.

Den dag, då Garat för första gången genom grefven af Artois presenterades för Marie Antoinette, var en af de skönaste i hans konstnärslifnad. Han sjelf skildrar den sålunda:

»Det var stor musik hos drottningen; allting högst lysande: en dubbel rad af damer, i glansen af deras skönhet och deras juveler, och bakom dem alla de utmärktaste män som gifvas. Jag sjöng, och drottningen, som sjelf gaf signalen till applåder, berömde min röst och min talang. Jag hade ock i sjelfva verket sjungit ganska bra, utan att låta öfvervåldiga mig af den sinneströrelse, från hvilken man vid 18 år inför ett sådant auditorium väl knappt kan afhålla sig. Jag sjöng ett annat nummer och med ännu mera bifall. Nu tog jag plats bakom damerna, och under det Legros sjöng en aria, stod jag händelsevis bredvid spanske ministerns gemål. Hon var utomordentligt skön, och hade i synnerhet en ovanligt välbildad hals. Bredvid henne stodo två förnåma herrar, af hvilka den ene yttrade till den andre: »himmel, sådan vacker hals! Detta sadet så högt att hertiginnan hörde det. »Jag skulle gerna byta hals med den lille Garat, om jag kunde sjunga såsom han», svarade hon genast, i det hon sände mig den ljufvaste blick. Jag var i sjelfva himlen, såsom man lätt kan tänka sig, och hade haft lust att omfamna hertiginnan och den förnåme herrn på köpet, som gifvit henne anledning till detta svar. Men jag afhöll mig derifrån, emedan . . .»

Här afbröt Garat; men man kunde läsa i hans leende, hvad han ville låta förstå. Han var alltid något skrytsam, när han talade om sina äfventyr. Han var ful, maniererad och alltför egenkär för att göra någon särdeles lycka hos damerna. Hans hela behag låg i hans himmelskt sköna stämma, som utöfvade en otrolig makt, och i denna stämma uttalade sig en glödande själ och en prydlig, men dock kraftfull konst, som förstod att åtlidelsen gifva det uttryck af sanning, hvars värde öfver känslan är så stort.

(Forts)

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan. Maj 2, 6: Verdi: *Trubaduren*, (Manrico: hr Nordal Brun, gäst: Leonora, Azucena: frökn. Labia, Almati; grefve Luna: hr Vallenius). — 3: Gounod: *Romeo och Julia*. — 4: Wagner: *Tannhäuser*. — 7: Bizet: *Carmen*. — 10: Rossini: *Wilhelm Tell*, (Arnold: hr Nordal Brun, gäst: Mathilda: frökn. Holmstrand.) — 11, 14, 15: Saint-Saëns: *Fryne*, komisk opera i två akter på vers af Augé de Lassus (Fryne: fru Anna Pettersson-Norrie, gäst: Lampito, Frynes slaf: frökn. Frödin; Dikefilos, arkont: hr Brag; Nikias, hans brorson: hr Ödmann; Agoragines,

Kynalopex, demarker: hr Johanson, Henrikson; en härold: hr Grafström); *I Ungern*, dansbild, arrangerad af Gunhild Rosén, musiken: Rakocymarsch af H. Berlioz och »Ungerska dansar» af Joh. Brahms.

Vasa-teatern. Maj 2—5: *Niniche*.

Arbetsinstitutet. Maj 4: *Konsert*. Biträdande: fru L. Nyström, D. Edling, frökn. A. Nordquist, hr Tor Aulin, Sv. Scholander.

Musikaliska akademien. Maj 8: Musikföreningens 37:e konsert. Biträdande: grefvinnan M. Taube, fru D. Edling, fröken A. Malmström, hr O. Lejdström, M. Bratbost, k. hofkapellet. Dirigent: prof. Fr. Neruda. 1. Berlioz: Uvertyr till »Kung Lear»; J. P. E. Hartmann: Davids 115 psalm för soli, kör och orkester; 3. Ferd. Thieriot: Am Traunsee, op. 19, för barytonsolo, damkör och stråkorkester; Gounod: Gallia, lamentation för sopransolo, kör och orkester; 5. Mendelssohn: Lofsång, symfonikantat för soli, kör och orkester; op. 52. — 7. Fr. Nerudas 4:e kamarmusiksoaré. Biträdande: fru H. Svedbom, fröken Sigr. Pettersson, hr Tor Aulin, C. Nordquist, Kr. Sandquist, J. G. Kjellberg. Fr. Berwald: Trio för piano, violin och violoncell; Fr. Neruda: »Musikalische Märchen» för klarinett, altviol, violoncell; Schumann: Pianoqvintett, Ess dur.

Kungsholms kyrka. *Matiné* för skollofskolonierna. Biträdande: fru D. Edling, hr Oskar och Carl Lejdström.

Herr Nordal Brun avslutade sitt gästspel här med Arnold i »Wilhelm Tell», sedan han efter första uppträdandet i »Postiljonen» ett par gånger sjungit Manrico i »Trubaduren». Efter Chapelou, som var hans bästa rol, sätta vi Arnold, som återgafs ganska tillfredsställande i sång som spel, om än rösten i de vekare partierna gör sig bättre gällande än i de mera kraftfordrande, särdeles i det höga läget, då likväl sångaren med fördel anlitat falsetten. Han sjöng de sista rolerna på tyska. Som Mathilda uppträdde första gången fröken Holmstrand, en strålande prinsessa, som med mycken smak och ledighet utförde sin stora kavatina och duetten med Arnold. I »Trubaduren» återgaf signora Labia Leonora förtjenstfullt och hr Vallenius grefve Luna. Fröken Almati Azucena är som bekant en af hennes bästa roller.

Operasäsongens sista nyhet, Saint-Saëns »Fryne», har nu gått öfver scenen. För innehållet af operans text, skrifven på vers, redogjorde vi utförligare förra året, efter premiären i Paris. Vid ridåns uppgång ser man en öppen plats i Athen, der den egenkäre och narraktige arkonten Dikefilos' byst nyss blifvit aftäckt. Denne har en brorson och myndling, Nikias, hvars arf han ej vill släppa ifrån sig och vill genom demarkerna Agoragines och Kynalopex fängsla den penningtiggande myndlingen, som emellertid piskar upp de komiska figurerna och tager sin tillflykt till hetären Fryne, i hvilken han är betagen, sedan han hämnats på förmyndaren genom att kläda ut hans byst. Andra akten, hos Fryne, börjar med en scen mellan henne och Nikias. Arkonten inträder i afsigt att

straffa dem båda, men besegras af Frynes behag och faller till hennes fötter, sedan han förut tjugats af Afrodites staty, i hvilken han igenkänner henne. Knäfallet bevittnas emellertid af Nikias m. fl. af honom och Fryne ditkallade, och den öfverlistade gni-daren måste nu för att tysta ned sa-ken öfverlemnas arvet åt Nikias. Hand-lingen är obetydlig, men innehåller burleska figurer och situationer, hvilka mera tillhöra operetten än operan.

Af Saint-Saëns musik hade man vän-tat sig mera utpreglad, karakteristisk melodi, men han sluter sig här till den nyfranska skolan, hvars styrka mera ligger i ett fint orkesterarbete än i melodisk uppfinning. Till »Frynes» bästa musiknummer kunna räknas i första rummet den vackra, till en del unisona trion med invokationen till Afrodite i andra akten, hvars musik är mest underhållande, duetten der mellan Nikias och Fryne, inledningen till denna akt, Dikefilos roliga kuplet-ter om Eurydike och duo med Nikias i första akten och hans scen med Fryne i den andra. Innehafvarinnan af titel-rolen vann tydligen publikens gunst genom sin behagliga framställning. Hennes sång i första akten föreföll något svag och ej fullt beherskad, men i andra akten var hon i vokalt som dramatiskt hänseende förträfflig. H. Ödmann var en liflig Nikias, som emellertid varit mera forngrekisk med ett först tillämnadt ljust helskäggs än med moderna mustacher. Roliga i sina roller voro hrr Brag, Johanson och Henrikson, och fröken Frödin var rätt lyckad i slafvens lilla parti. Operan anfördes af hr Hallén. Den följande balletten intresserade mest genom den vackra, välbekanta musiken af Berlioz och Brahms.

Vasateatern har slutat sin säsong med »Niniche», hvari titelrolen, den musikaliskt mest betydande, mycket tillfredsställande utfördes af fru Caste-gren.

Musikföreningens sista konsert bjöd på mycket af intresse, men blef väl lång, då slutnumret, Mendelssohns »Lofsång», genom sin omotiverade oändliga inledningssymfoni tager rund-lig tid. Själva denna kantat fick emellertid ett godt utförande af säll-skapets kör och solisterna fru Edling, fröken Malmström och hr Bratbost. Konserten inleddes med Berlioz' »Kung Lear»-uvertyr, som är mera bisarrt originel än musikaliskt underhållande; intressant var dock att göra bekant-skap med detta den store instrumen-talistens äldre verk, op. 4. I Hart-manns vackra psalm utfördes solopar-tierna förtjenstfullt af fru Edling och hr O. Lejdström, hvars sång i Thieriets »Am Traunsee» tog sig särdeles väl ut. Damkören i denna, med en sång som »smälter och förtonar» (enligt texten), borde särdeles i slutet ha mera an-litat pianissimot. I Gounods »Gallia»,

der det vackra sopransolot »Jerusalem» utgör glanspunkten, utfördes detta mäterligt af grefvinnan Taube. Rik-ligt bifall tillföll såväl solisterna som ock vid konsertens slut sällskapet och dess utmärkte dirigent. Äfven hof-kapellet kan tillräkna sig en del deraf.

Franz Nerudas båda sista halft pri-vata abonnementskonserter egde rum den 17 april och 7 maj under hans vistelse här för Musikföreningens kon-sert. Programmet å den första upp-tog: Stråkkvartett af A. F. Lindblad; Adagio för violoncell af W. Bargiel; Deutsche Reigen för violin och piano (hrr Aulin och Stenhammar); Novellet-ter af Gade för piano, violin och vio-loncell. Fru Elin Poignant, f. Strand-berg, och fröken A. Larsson biträdde vid flygeln, hrr Sandqvist och A. Berg-ström i Lindblads kvartett. Utom hr Nerudas delikata violoncellspel intres-serade mest denna afton Kiels förträff-liga »Reigen». Andra soaréns ut-märkta program synes här ofvan, äf-venså de biträdandes namn. Berwalds genialiska trio ej mindre än Schumanns härliga qvintett och Nerudas »Märchen» (nya, häft. II) samt det på alla hän-der förträffliga utförandet framkallade alltsammans lifligaste bifall, som till slut gaf uttryck åt tacksamheten mot soarégifvaren för dessa njutningsfulla musiknöjen.

Den först här omnämnda konserten i Arbetareinstitutet, tillståld af fru Louise Nyström, f. Hamilton, gafs in-för talrik publik och med utmärkta biträden i fruar Dina Edling och Maria Gelhaar, fröken Anna Nordqvist samt hrr Tor Aulin, Sven Scholander och en musikälskare. Fru Nyström bi-trädde sjelf med solosaker och ackom-panjemang mycket förtjenstfullt å den flygel af Bergqvist & Nilsson härstä-des, för hvars inköp till institutet in-komsterna af soarén voro afsedda.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan. Spelåret kommer tro-ligen att sluta med denna månad. »Don Pasquale», som var ämnad att gifvas denna termin, har genom hr Johansons opasslighet måst uppskjutas. Hr Elmsblads gästspel väntas nu med det första, och lär det vara bestämdt att han skall uppträda som landtgre-fven i »Tannhäuser» och Mefistofeles i »Faust».

Wagner-föreställningarna å k. operan under direktion af dr Theodor Löwe i Breslau kunde, beklagligt nog, ej komma till stånd, emedan den tecknade abonnementssumman endast uppgick till 6—7,000 kronor eller omkring fjerde-delen af det erforderade beloppet. Or-saken till misslyckandet anse vi vara trefaldig. Teckningstiden var för våra förhållanden alltför kort; den ovanligt

vackra våren och deraf beroende tidig utflyttning till landet redan i första dagarna af juni; och först och främst arrangemanget med endast seriebiljett-köp och teckning dertill. Hade teck-nung för hel serie med rabatt fått ske och tillika teckning för särskild före-ställning, hade resultatet säkert blifvit bättre. Tusentals personer, som ej ha råd att vara med om en hel serie, skulle då ha tecknat sig och serie-teckningen dermed äfven pådrifvits.

Filharmoniska sällskapet i Stockholm sammanträdde den 16 dennes för val af styrelse m. m. Dervid omvaldes: till sällskapets ordförande kammarherre A. Burén, till vice ordförande asses-sorn frih. E. von Otter, till öfriga ledamöter i styrelsen ingenjören Erik N. Jonsson (kassaförvaltare), notarien E. Fahlstedt (sekreterare), fru Coraly Zethräus och fröken Cecilia Lindroth samt till suppleanter fru Amelie Carl-ström och filos. doktor M. Boheman. Till hedersledamot beslöt sällskapet kalla hr Salomon Smith.

Fröken Marie Wieck, den bekanta pianisten, halfsyster till fru Clara Schu-mann, har efter en i Vermland till-sammans med sångerskan fru Vilhel-mina Holmboe Schenström företagen konsertturné kommit till hufvudstaden och förbereder en privat konsert här-städes.

Svenska musikstuderande i Paris. *Siri Lind* är det konstnärnsnamn, som antagits af en ung svensk sångerska, hvilken nu på fjerdte året vistas i Pa-ris för sångstudier, hvilka hon bedrif-vit med sådan framgång, att hon hy-ser förhoppning om att snart nog få debutera på Opéra comique. Hennes verkliga namn är Gertrud Sparrman och hennes fader var nära befryndad med Jenny Lind. Efter att först här i Stockholm ha åtnjutit undervisning af Fritz Arlberg, har hon i Paris stu-derat under Delle Sedies och Faures ledning. I enskilda kretsar i Paris har »den vackra blonda svenskan med den förtjusande rösten» länge gjort stort uppteende och man förespår all-mänt vår unga landsmaninna en lof-vande konstnärsbana.

Sigrid Lindberg, den unga, begåf-vade violinisten, som utgått från sin faders violinklass vid härvarande kon-servatorium, har en längre tid idkat studier för professorn vid Pariskon-servatoriet H. Berthelien, som i myc-cket erkännande ordalag uttalat sig om hennes begåfning, framsteg och ej minst hennes tonbildning. Fröken Lindberg har nyligen medverkat vid en soaré, till hvilken verldsstadens notabiliteter på alla områden, på det musikaliska Massenet, den berömda sångerskan Sibyl Sanderson m. fl., voro inbjudna. Fröken Lindbergs spel till-drog sig dervid den fina publikens uppmärksamhet, och i en korrespon-

dens till Newyork Herald förklaras det redan vara »mästerligt».

Fru Anna Lundberg, den framstående operettsångerskan, har vistats denna vinter i Paris. Hon har flitigt studerat sång, kuplettsång samt franska språket. Ganska tidigt fästes uppmärksamheten på hennes stora förmåga i den glada konsten, och oftare än fallet plägar vara med främlingar har hon varit inviterad i den högre parisiska societeten för att med sin sång bidra till nöjet på soaréerna, dervid hon gjort lycka både med svenska och franska visor. Å en soaré hos grefvinnan de l'Isle du Fief, 40 Rue Marboeuf, var detta fallet, och det i så hög grad, att hon omnämns i Parispressen med de amplaste loford.

Fröken Sigrid Wolf, som i Newyork denna vinter varit engagerad af dir. Damrosch, ledare af Newyorks Symphonie-orkester, har med mycken framgång sjungit der bland annat Fricas parti i »Die Walküre», och sedan uppträdt å Metropolitan-operan i denna. Äfven i Boston och Filadelfia har hon uppträdt som Fricca. Hon liksom violinisten fröken Martina Johnson låter dessutom ofta höra sig på fashionabla musiktillställningar i Newyorks societet.

Fru Caroline Östberg hitföväntas omkring den 22 dennes för att stanna här öfver sommaren. Hon torde under vistelsen här komma att som gäst uppträda å operan, men säges derefter skola återvända till Amerika.

Fröken Emma Ekström, den omtyckta operettsångerskan och skådespelerskan vid Vasateatern, har ingått förlofning med hr Robert Berg, prokurist vid Skandinaviska orgelfabriken härstädes.

Musikdirektör Hjalmar Meissner har erhållit sju veckors tjänstledighet för att i Tyskland och Österrike idka musikaliska studier. Hans tjänst såsom orkesterdirigent i Blanchs kafé kommer att under tiden skötas af konsertmästaren Lars Zetterquist.

Sigrid Arnoldson har i Chicago härryckt publiken som Cherubin och der jemte fru Eames och hr Jean de Reszke firat en triumf i Massenets »Werther», som då första gången uppfördes i Amerika. Under eftersäsongen af operan i Newyork, som slutades den 4 maj, uppträdde hon tre gånger, en gång i Massenets »Werther» som Sophia, en gång som Micaëla i »Carmen», och då i stället för fru Eames, på grund af fiendskap mellan henne och Calvé, samt på sista operaföreställningen i en scen ur »Werther».

Emil Sjögrens 2:a sonat för violin och piano har nyligen med stor framgång spelats på en af konsertmästare Karl Beerman i Breslau gifven konsert. Konsertgifvaren utförde violion- och Max Auerbach pianostämman.

Göteborg. Fröbergsska operettsällskapet har under denna månad å Stora teatern fortsatt sitt gästspel med »Den sköna Helena», »Corneilles klockor», »Storhertiginnan af Gerolstein», »Frielhetsbröderna», »Konung för en dag» och »Madame Angots dotter», i hvilka pjäser fröknarna Gerda Grönberg och Lund samt hrr Nilsson-Adami och Ringvall innehaft hufvudrollerna. Sejouren slutade med sistnämnda operett den 6 maj, då Göta Par Bricolls sångkör hade konsert i Trädgårdsföreningens konsertsal under hr Alfr. Löfgrens direktion. — På Alhambra-varietéteatern sjunger för närvarande operasångaren Rud. Sellman.

Karlstads musiksällskap gaf den 29 april en konsert, vid hvilken utfördes »Drömmarne» af A. F. Lindblad, Aftonsång af Haydn, båda för kör och piano, Gades »Ved solnedgång» för kör och orkester. Orkestern utförde dessutom uvertyren till Méhuls »Joseph», Marsch ur »Midsommarnattsdrömmen» och en Lied af Mendelssohn samt Schumanns »Träumerei».

Konsert i Upsala. Annandag pingst gafs i universitets-aulan en större konsert kl. 1,15 e. m. med ett program af uteslutande Aug. Södermans kompositioner, förnämligast af hans »Missa solennis», hvari solopartierna utfördes af fru Brag och fröken A. Piehl samt hr Brag och en musikälskare. Hr Lundqvist sjöng balladen »Tannhäuser», och dessutom utfördes »Hjertesorg», med fröken Anna Piehl som solist, och uvertyren till »Orleanska Jungfrun». Den intressanta och lyckade konserten gafs under ledning af dir. musices Iv. Hedenblad.

Från våra grannländer.

Kristiania. Den förnämsta musiktilldragelsen här under denna månad har varit hr Thorvald Lammers konsert den 2 maj med uppförandet af Joh. S. Bachs *Johannespassion* under medverkan af fru M. Lammers, E. Nansen, hrr Georg Ritter (tysk tenor), W. Kloed, Carl Carlander, organisten Chr. Cappelen, körföreningen, Kristiania teaters orkester m. fl. musiker. Konserten gafs ännu en gång den 5 dennes. Hr Carlander från Stockholm, hvilken i synnerhet på andra konserten fick göra sin röst rätt gällande, berömmes för såväl röst som föredrag. — Den 7 maj gaf pianovirtuos fru Hrdlicka Lösche (f. 1873 i Budweis, gift 1892, kallad »den lilla Menter») konsert, då hennes program bland annat upptog Fantasi och fuga af Bach-Liszt, Skridskodans ur »Profeten» af Meyerbeer-Liszt, stycken af Chopin, Brahms m. fl. — Dagen derpå gafs i bröderna Hals lokal en konsert af hr Georg Ritter med biträde af pianisten fröken Hanka Schjelderup.

— Den 9 maj började Fröbergsska sällskapet spela å Carl Johan-teatern, då »Stackars Jonathan» först uppfördes, hvarpå följde »Storhertiginnan» och »Den sköna Helena».

Helsingfors. Berlioz' »Faust» gafs i universitetets solennitetssal den 30 april för sjette och sista gången. Den dervid biträdande harpvirtuosen fröken Katarina Kühne lät den 28 april höra sig å sista populära konserten i Societetshuset. — Den 30 april och den 6 maj konserterade Akademiska sångföreningen, förstärkt med de öfriga medlemmarne af kören vid Alexanderstodens invigning (den 29 april). — Den 2 maj hade violinisten Willy Burmester recett å en populär konsert i Societetshuset. — Helsingfors Musikinstitut hade sin 13:e musikafon den 4 maj, då man utförde Brahms violinsonat, op. 78, violoncellsonat, op. 38, och Trio med klarinett, op. 114. Institutet gaf en extra musikafton den 11 maj, med biträde af hr och fru Dayas, då programmet upptog: Svendsen: Stråkvartett; Saint-Saëns: Violinkonsert; Liszt: Concert pathétique för 2 flyglar. — Nationella sångkören gaf en konsert den 14 maj i Studenthuset.

Köpenhamn. Kgl. operan har under första hälften af maj på sin repertoar haft följande musikpjäser: »Et vinfereventyr», »Macbeth», »Elverhøj», »Det var en gång . . .», »Barberaren i Sevilla», »Oluf», »Mefistofeles» samt balletterna »Et folksagn» och »Blomsterfesten i Genzano». — Konsertsäsongen synes här vara avslutad.

Paris. På Opéra comique har gifvits en enakts-pjes af Bayer »Le Portrait de Manon» med musik af Massenet. Pjeseu är ett slags fortsättning af komponistens berömda opera »Manon» och innehåller några rätt vackra musiknummer, ehuru väl den fina instrumentationen öfverväger den melodiska uppfinnningen i pjeseu.

London. »Royal College of Music» invigdes här om dagen högtidligen af prinsen af Wales. Det nya musiktemplet är beläget i South Kensington samt är inrymdt i en vacker och ståtlig byggnad, hvilken är grundlagd af en viss Samson Fox, som för tre år sedan donerade 800,000 kronor till detta ändamål.

— *Ett nytt musikaliskt underbarn*, den 8 åriga pianisten Katie Leonard, uppträder för närvarande i London. Då hon endast var 2 år gammal, började hon taga ut på pianot alla de melodier, hvilka hon hörde sin moder, som var sånglärarinna, sjunga och kort derefter — ännu innan hon kunde tala rent, hvilket hon först gjorde vid 3 års ålder(?) — spelade hon obehindradt från bladet utan att ha mottagit någon annan undervisning än sin moders. Vid 5 års ålder började hon få rationell musikundervisning, och hon har slutligen handledts af prof. Francisko Berger vid den k. musikskolan i London.

Dödsfall.

Rosenhain, Jacques (Jakob), pianist och bekant komponist, f. 2 dec. 1813 i Mannheim, † 21 mars i Baden-Baden, der han lefvat tillbakadraget under flere decennier. R. gjorde talrika konsertresor, bodde länge i Frankfurt och från 1849 i Paris. Han har komponerat fyra operor: »Der Besuch im Irrenhaus» (Frankfurt 1834), »Le démon de la nuit» (Paris, Stora operan 1851), »Volage et jaloux» (Baden-Baden 1863) och »Liswenna» (ej uppförd); vidare 3 symfonier, 4 pianotrior, 3 stråkkvartetter, 1 pianokonsert, åtskilliga etyder och andra pianosaker samt sånger.

Spitta, J. Aug. Philipp, professor i musikhistoria och ständig sekreterare

vid kgl. konstakademien i Berlin (sedan 1875), född 27 dec. 1841 i Wechold vid Hoya i Hannover, † 13 april. S. var med om grundandet af Bachföreningen (1874) och har gjort sig mycket bekant genom sin biografi öfver Joh. Seb. Bach (1873—80, två band) och har derjemte utgivit en kritisk upplaga af D. Buxtehudes orgelverk m. m.

Whistling, Carl, doktor, skriftställare och journalist, afled den 8 april i Leipzig, 64 år. W. är bekant som utgivare af »Handbuch der musikalischen Litteratur oder allgemeines, systematisch geordnetes Verzeichniss gedruckter Musikalien, auch Musikalischer Schriften und Abbildungen mit Anzeigen der Verleger und Preise» (forts. af

Fr. Hofmeister). Han var länge medarbetare i Leipziger Tageblatt och egde en mångsidig bildning.

Sångens verkan. »Jag vet icke, hur det kommer sig. Sedan vår Lisa börjat taga sånglektioner och öfvar sig hemma, pinglar dörrklockan hela dagen, och alla människor fråga, om det bor en tandläkare här!»

Underbarn. A: »Hvarför kallas de små pianospelarne egentligen 'underbarn'?»

B: »Åh, för det första emedan de äro så raska i fingrarna, och så emedan de fortsätta att vara 12 år 4, 5 år igenom.»

Pianomagasin.
Flyglar, Pianinos, Taflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.
Äldre Pianos tagas i utbyte.
OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.
Gust. Petterson & Komp.
43 Regeringsgatan 43.
Flyglar, Taflar och Pianinos från J. G. Malmsjö.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönte i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.
Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

Postprenumerera på den trefliga och underhållande illustrerade veckotidningen
Hvad nytt från Stockholm?
som innehåller musikporträtt och musikuppsatser i mängd.
Obs.! Hvita Fruns pikanta musikåserier!

J. G. MALMSJÖ,

Piano-Fabrik,

Göteborg,
etablerad 1843,
Kgl. Hofleverantör

FLYGLAR och PIANINOS,

prisbelönte med
Nitton Första pris

vid utställningarna i

STOCKHOLM 1851	PARIS 1867	UDDEVALLA 1874
GÖTEBORG 1860	GÖTEBORG 1871	PHILADELPHIA . . 1876
KARLSTAD 1862	KÖPENHAMN 1872	BORÅS 1880
LONDON 1862	WENERSBORG . . . 1872	MALMÖ 1881
MALMÖ 1865	WIEN 1873	ÖREBRO 1883
STOCKHOLM 1866	RUGBY, ENGLAND. 1873	KÖPENHAMN 1888

samt senast å Industriutställningen i Göteborg 1891

Handtverks- och Industriföreningens

Hederspris.

OBS! Den enda svenska pianofabrik, som vid täflan alltid erhållit högsta priset.

OBS!

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst fem år för instrumentets hållbarhet och varaktighet.

Säljas på **bekväma afbetalningsvilkor.** Gamla instrument tagas i utbyte.

Svensk Musiktidning

Nordiskt musikblad, 14 årg. 1894, utgives 2 ggr i månaden (utom juli—aug.) med populärt innehåll, porträtter, musikbilaga (till årsprenumeranter). Pris 5 kr. pr år, lösnnummer 25 öre. — Obs.! I nr 1—9 porträtter (med biografi) af V. Svedbom, Jenny Lind, Math. Taube, Sven Scholander, Marc. Rossi, Paula Frödin, H. v. Bülow, C. W. Gluck, B. Stavenhagen, Lil. Sanderson, J. Nordal Brun, J. B. Cramer, Helmer Strömberg. — Årets musikbilaga,

Musikalbum VIII

innehåller för piano: V. Svedbom: Albumblad; Franz Neruda: Impromptu; Fr. Zierau: Arabesk; Hugo Sedström: Novellette; sång: Felix Lindberg: Värvisa, ord af Filip Tammelin.

Glöm ej

att innan Ni köper någon sort Musikinstrument vare sig Blås-, Sträng- eller Slaginstrument, Pianinos eller Orglar först begära priskurant som sändes gratis och franko, från G. Malmgrens Musik-Instrumenthandel i Göteborg ty der köpes ovilkorligen till billigaste priser en god och reel vara.

Nord. A.-B. 3066.

Innehåll: Anna Pettersson-Norrie (med porträtt). — Ludvig van Beethovens föräldrahem och barndom (forts. och slut). — Följetong: En originel sångare (forts.). — Från Scenen och Konserterna. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.